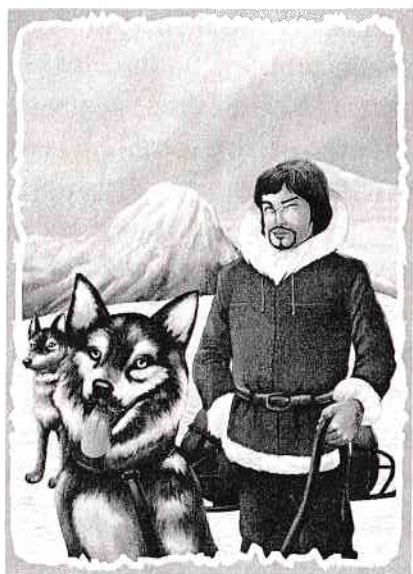

LEBDIS | We know
După un roman de Jack London

∞∞∞

Chemarea străbunilor

EDITURA
UNICART

Cuprins

1. Drumul spre sălbăticie	7
2. Legea bâtei și a colților	25
3. Bestia primitivă și dominantă	41
4. Câștigătorul luptei pentru supremație	67
5. Munca în hamuri și pe traseu	85
6. Din dragoste pentru un om	116
7. Sunetul chemării	139

Capitolul 1

Drumul spre sălbăticie

Buck nu citea ziarele. Dacă ar fi făcut-o, ar fi știut că problemele urmau să înceapă nu numai pentru el, ci și pentru orice alt câine de pe coastă, cu mușchi puternici și blană călduroasă și lungă, din Puget Sound până la San Diego. Asta pentru că oamenii începuseră să scotocească în întunericul arctic și găsiseră un metal galben, iar vasele și companiile de transporturi profitau de ocazie, deoarece mii de oameni se grăbeau să ajungă în ținuturile nordice. Acești oameni căutau câini voinici, cu mușchi puternici și blană groasă, care îi proteja de ger.

Buck trăia într-o casă frumoasă din veșnic înso-rita Santa Clara Valley, pe moșia judecătorului Miller. Casa era așezată departe de drumul principal și nu se vedea prea bine, deoarece era pe jumătate ascunsă de copaci, printre care abia se putea zări puțin din veranda răcoroasă. Drumul până la casă era format din alei pietruite ce șerpuiiau printre peluzele late și pe sub pâlcurile de plopî înalți. Erau și niște grajduri imense unde munceau o duzină de bărbați și băieți, șiruri de case ale muncitorilor de la vie, un lanț nesfârșit și ordonat de barăci și umbrare

lungi din viță-de-vie. Tot acolo mai erau și stația de pompare a apei pentru fântâna arteziană și bazinul mare de ciment unde băieții judecătorului Miller se scăldau dimineața și se răcoreau în zilele foarte călduroase.

Buck se născuse acolo și tot acolo își petrecuse patru ani din viață. Într-adevăr, mai erau și mulți alți câini; nu se putea altfel pe un spațiu atât de mare, dar ei nu contau. Ei veneau și plecau, stăteau în cotețe supraaglomerate sau trăiau în obscuritatea casei, precum Toots, mopsul japonez sau Ysabel, cățelușul fără păr – creaturi ciudate ce rareori își scoteau nasul afară sau puneau picioarele pe pământ. Pe de altă parte, erau foxterierii, ce lătrau amenințări la adresa lui Toots și Ysabel, care îi priveau de la geamuri și erau protejați de o legiune formată din menajere echipate cu măhuri și spălătoare.

Dar Buck nu era nici câine de casă, nici de coteț. Toată împărăția era a lui. Plonja în bazinul cu apă sau se ducea la vânătoare cu băieții judecătorului. El le escorta pe Mollie și Alice, fiicele judecătorului, iar în nopțile de iarnă stătea la picioarele acestuia, în fața șemineului din bibliotecă. Îi căra pe nepoții judecătorului în spate, îi tăvălea prin iarbă sau le veghea pașii în timpul aventurilor de la fântână, grajduri și chiar mai departe, pe lângă padocuri și tufe de căpșuni. Pășea demn printre terieri și îi ignora pe Toots și Ysabel, deoarece el era rege peste

toate ființele de pe moșia judecătorului Miller, fie ele târâtoare, zburătoare, mișcătoare și chiar umane.

Buck moștenise toate acestea de la tatăl său Elmo, un Saint Bernard uriaș, ce fusese tovarășul de nedespărțit al judecătorului. El nu era chiar atât de mare și de greu. Cântărea doar șaptezeci de kilograme deoarece mama lui, Shape, fusese un ciobănesc scoțian. Oricum, greutatea impunătoare, la care se adăuga demnitatea ce venea din traiul bun și respectul tuturor, îl făceau să arate ca un adevărat rege. Cât fusese pui, avusese o viață de aristocrat. Se născuse cu o anumită mândrie și era chiar puțin egoist, așa cum devin uneori boierii cu moșii întinse, din cauza traiului lor solitar. Dar el reușise să nu devină un simplu câine de casă răsfățat. Vânătoarea și bucuria plimbărilor prin natură îl ajutaseră să nu se îngrășe și să-și întărească mușchii. Și în cazul lui, ca și pe câinii din rasele nordice, dragostea de apă îl menținuse în formă și sănătos.

Așa era Buck în toamna anului 1897, când aurul descoperit la Klondike atrăgea oameni din toate colțurile lumii către nordul înghețat. Dar Buck nu citea ziarele, deci nu avea de unde să știe că Manuel, unul dintre ajutorii grădinarului, era o cunoștință nedorită.

Manuel avea un mare păcat. El adora să joace la loteria chinezească. De asemenea, avea o mare slăbiciune în privința pariurilor - avea încredere

în sistem. Asta îl făcu să-și semneze condamnarea. Jocul într-un astfel de sistem necesită bani, în vreme ce salariul unui grădinar nu acoperă întreținerea unei soții și a mai multor copii.

În noaptea de neuitat a trădării lui Manuel, judecătorul era ocupat cu întâlnirea Asociației Cultivatorilor de Struguri, iar băieții erau ocupați cu organizarea unui club athletic. Nimeni nu îl văzu ieșind cu Buck prin livadă la ceea ce câinele credea că este o plimbare. Și, cu excepția unui singur om, nimeni nu îi văzu ajungând la mica gară numită College Park. Manuel vorbi cu un bărbat, care îi dădu niște bani.

– Ai putea împacheta bunurile înainte să le livrezi, spuse străinul arțăgos, iar Manuel trecu o sfoară groasă în jurul gâtului lui Buck, pe sub zgardă.

– Dacă învârți de ea îl sugrumi, spuse Manuel, iar străinul aprobă imediat.

Buck nu înțelese ce se întâmpla, dar era învățat să aibă încredere în persoanele pe care le cunoștea, deoarece le considera mai înțelepte decât el. Totuși, când văzu sfoara înmănată străinului, mârâi amenințător. Își arată nemulțumirea, crezând cu înfumurare că va fi înțeleasă ca o comandă. Dar, spre surprinderea lui, sfoara se strânse în jurul gâtului său și îl sugrumă. Într-un acces de furie sări la bărbat, care îl întâmpină cu o mână întinsă, îl prinse de gât și îl aruncă pe spate. Acum funia era strânsă și mai tare,

în timp ce Buck se zbătea furios, cu limba scoasă, încercând în zadar să respire. Nu mai fusese tratat atât de rău niciodată și nu mai fusese vreodată atât de furios. Dar forța sa dispăru, ochii i se înceteșară și nu mai știu nimic, în vreme ce trenului i se semnaliza să pornească, iar doi oameni îl aruncară în vagonul cu bagaje.

Apoi, deveni ușor conștient că îl durea limba și că era zgâlțâit într-un fel de căruță. Zgomotul infernal scos de locomotivă la o trecere îl lămurii unde se afla. Călătorise de prea multe ori cu judecătorul pentru a nu ști sentimentul de a fi transportat în vagonul de bagaje. Deschise ochii și fu pătruns de mânia neînfrânată a unui rege răpit. Bărbatul se repezi spre gâtul său, dar Buck fu mai rapid decât el. Fălcile lui nu se încleștară complet pe mână, dar nici nu dădură drumul până ce nu fu iarăși lăsat inconștient.

– Da, spuse bărbatul, ascunzându-și mâna sfâșiată de privirea paznicului de la bagaje, care fusese atras acolo de zgomotul luptei. Merg cu el în Frisco, pentru șeful meu. Un doctor nebun de acolo crede că îl poate salva.

Despre călătoria din acea noapte, bărbatul vorbi mai multe într-o baracă din spatele unei cârciumi de pe țărmul din San Francisco.

– Iau numai cincizeci pe el, mormăi bărbatul, și nu aș mai face asta niciodată, nici pentru o mie, pe loc.

Mâna sa era înfășurată într-o batistă, iar cracul drept al pantalonilor era sfâșiat de la genunchi până la gleznă.

- Celălalt cât a luat? întrebă proprietarul cârciumii.
- O sută.

Răpitorul își desfăcu bandajele însângerate și se uită la mâna rănită.

- Dacă nu fac cangrenă...

– Va fi pentru că ai fost născut să mori spânzurat, răsă proprietarul. Uite, dă-mi o mână de ajutor până ce-ți vinzi marfa, adăugă el.

Amețit, cu dureri insuportabile de gât și limbă, pe jumătate mort, Buck încercă să-i înfrunte pe cei care îl torturau. Dar fu aruncat la pământ și sugrumat de mai multe ori, până ce reușiră să-i scoată zgarda grea de alamă de la gât. Apoi funia fu desfăcută, iar el aruncat într-o cușcă.

Acolo rămase pentru tot restul nopții, alinându-și mânia și orgoliul rănite. Era surprins și nu putea înțelege ce voiau de la el și de ce îl țineau închis în acea cușcă îngustă. Nu știa exact motivul, dar se simțea amenințat de un dezastru iminent. Sări în picioare de mai multe ori pe timpul nopții, când se deschidea ușa barăcii, sperând că îl va vedea pe judecător sau cel puțin pe băieți. Dar de fiecare dată, era doar fața umflată a barmanului, ce se holba la el cu ajutorul luminii slabe date de o lumânare de seu. De fiecare dată, lătratul vesel ce tremura în gâtul lui Buck se

transforma într-un mârâit sălbatic. Dar barmanul îl lăsa în pace; dimineața, încă patru bărbați intrară și luară pe sus cușca. Buck se gândi că erau alții care voiau să-i facă rău, deoarece erau niște creaturi hidoase, zdrențăroase și murdare; el se apucă să latre și să se repeadă la ei printre gratii. Aceștia începură să râdă și să-l împungă cu bețe, pe care Buck le prinse repede cu dinții, până ce își dădu seama că ei asta voiau de fapt. Astfel, se întinse pe jos și îi lăsa să ridice cușca într-un fel de căruță. Apoi, el și cușca în care se afla închis începură un drum lung, prin mai multe mâini. Funcționarii de la oficiul de poștă rapidă se ocupară de el; fu mutat într-un alt mijloc de transport; apoi îl cără un camion, alături de multe alte cutii și pachete, și un vapor cu aburi; fu debarcat de pe vas și dus într-un depou de cale ferată, și în final urcat la bordul unui vagon expres.

Acest vagon expres era tras de locomotive care suierau, iar timp de două zile și două nopți, Buck nici nu mâncă, nici nu bău. Era furios, așa că întâmpină orice funcționar cu mârâituri, iar aceștia răspundeau prin a-l chinui. Când se arunca furios în bare, tremurând și spumegând, mesagerii râdeau de el și îl tachinau. Mârâiau și lătrau ca niște câini turbați, mieunau, dădeau din mâini și croncăneau. Era ceva prostesc, își dădea seama și el, dar asta îl făcea să se simtă și mai prost, iar furia sa era din ce în ce mai mare. Nu îl deranja atât de mult foamea, dar lipsa